

farenheten har också visat, att de rättare eller drängar, som påbörjat ett arbete beflitade sig mera om att göra det till sin husbondes belåtenhet, när han vet han får avsluta detsamma, för att dymedelst få uppbära hedern af arbetets fullkomlighet, emot hvad förhållandet är när de skola lemna det halfgjordt. Det har år ifrån år visat sig, att de fleste af de manlige tjenarne icke använda deras 7 fridagar till annat än onyttiga företag och förstöra den lön de möjligen vid afflyttningen hafva i behåll, dertill bierstugan, deras vanliga samlingsställe, icke i ringa mån bidrager. Jag tror det skulle blifva många tjenares egen fördel om denna frihetstid inskränktes. I vissa fall, såsom då de flytta på aflägsen ort o. s. v., kunna de väl behöfva dessa dagar, men derom kan vid städjandet öfverenskommas. Ehuru fråga om förändrad flyttningstid vid flere föregående riksdagar blifvit väckt men icke vunnit några sympatier, vågar jag likväl vördsamt på ofvan anförda skäl föreslå en förändring, som icke kan inverka något på andra intressen, men för hufvudnäringen jordbruket skulle komma väl till lags,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att flyttningstiden för de manlige tjenarne må blifva, i stället för den 24 Oktober, den 8 November, med skyldighet för desse att så väl på landet, såsom för städerna är stadgadt, infinna sig i tjensten å fjerde dagen, då icke annorlunda vid städjandet är öfverenskommet.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1867.

Åke Andersson.

N:o 177.

Af Herr Åke Andersson: Om ändring i grunderna för beräkning af boupptecknings-lösen.

Då vid 1862 års Riksdag stämpelpappers-afgiften för bouppteckningar nedsattes, borde väl samma förhållande egt rum i afseende på bevis om inlem-

nande och inregistrering för dessa vid domstolen, så mycket mera som domaren för denna ofta stora sportelinkomst har det allra minsta besvär. Då enligt Kongl. Kungörelsen af den 30 November 1855 stadgas, att lösen skall utgå med vissa öre af hvarje 100 R:dr af boets behållning, så händer i vissa fall, der en af makarne efterlefver, att domaren kommer i åtnjutande af dubbelt belopp bouppteckningslösen för en och samma egendom. Häruti ligger en uppenbar orättvisa såsom ock derutinnan, att maximum för sådan lösen är bestämd, ty alldenstund denna lösen skall utgå efter boets behållning, må det vara lika rättvist, att den utgår af det största som af det mindre boet, så mycket mera som den utgår blott med 5 öre för 100 R:dr af hvad behållningen öfverstiger 30,000 R:dr. Då nu ett bo, som icke har i behåll mer än halfva denna summa, får erlägga fyra gånger dessa 5 öre för hvarje 100 R:dr, så må dessa gerna utgå af hvarje 100 R:dr till hvilket belopp som helst blott af den dödes egendom. På grund häraf vågar jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen ville besluta, att bouppteckningslösen må beräknas och utgå endast af den dödes egendom, jemte upphäfvande af det för sådan lösen bestämda maximum.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1867.

Åke Andersson.

N:o 178.

Af Herr Borg: Om upphörande af tullrestitution för fartyg och båtar, som insegla vid Furusund, Södertelje, Sandhamn eller Dalarön.

Enligt nu gällande stadganden åligger det skeppare å Svenska, från inrikes orter kommande fartyg, att vid inseglande förbi någotdera af inloppen Furusund, Södertelje, Sandhamn eller Dalarön anlägga vid der befintlig tullinspektion för undergående af visitation. Utan att vilja förneka det goda syfte-